

Arrest

nr. 127 861 van 5 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 123 631 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 mei 2014 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die *loco* advocaat M.-P. DE BUISSET versijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die versijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

[x] artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

[] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

[x] 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* op. De verwerende partij zet dit uiteen als volgt:

“Het verzoekschrift werd te laat ingediend en is bijgevolg onontvankelijk ratione temporis.

Het verzoekschrift tot nietigverklaring is namelijk gericht tegen de beslissing van 28.09.2013 waarbij aan verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd gegeven. De kennisgeving van deze beslissing gebeurde op diezelfde dag.

Overeenkomstig artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

Het tweede lid van artikel 39/57 bepaalt echter:

“Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.”

Op 28.09.2013 werd de bestreden beslissing ter kennis van verzoeker gebracht. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 29.09.2013 over vijftien dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift is evenwel slechts ingediend op 28.10.2013 en is bijgevolg laattijdig.

Het beroep is onontvankelijk.”

Er wordt herhaald wat reeds in het arrest nr. 123 631 van 7 mei 2014 in deze zaak gesteld werd:

“2.2 De Raad wijst erop dat artikel 39/57, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.”

Om de bepalen of een beroepstermijn van 15 dagen dan wel 30 dagen gold, dient in casu te worden nagegaan of de verzoekende partij zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissingen waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wordt opgelegd, bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet, zoals de verzoekende partij ter terechtzitting ook aangeeft.

Artikel 74/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.

Indien een verdachte of een veroordeelde, een vreemdeling in onregelmatig verblijf is, wordt de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde door de directeur van de strafinrichting op de hoogte gebracht van zijn opsluiting in de strafinrichting en dit van bij de aanvang van zijn hechtenis. Na ontvangst van deze informatie gaat de minister of zijn gemachtigde over tot de identificatie door de nationale overheden van

zijn land van herkomst. De minister of zijn gemachtigde is gerechtigd om alle documenten en inlichtingen die voor de vaststelling van de identificatie nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen. Van zodra de identificatie is afgerond, zendt de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk een document over aan de directeur van de strafinrichting dat aantoonst dat de betrokkene is geïdentificeerd overeenkomstig artikel 1, 14°.

De vreemdelingen die in een strafinrichting zijn opgesloten en het voorwerp uitmaken van een uitvoerbare beslissing tot verwijdering, worden na voldaan te hebben aan de straffen opgelegd door de hoven en rechtbanken, onmiddellijk verwijderd of overgebracht naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op hun effectieve verwijdering.

In afwijking van artikel 609 van het Wetboek van strafvordering en enkel indien de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aantoonst dat hij in de onmogelijkheid verkeert om onmiddellijk over te gaan tot verwijdering of overbrenging, kan degene die het voorwerp uitmaakt van een opheffing van een bevel tot aanhouding, krachtens een beslissing van een bevoegde overheid en voor zover hij het voorwerp uitmaakt ofwel van een uitvoerbaar koninklijk besluit tot uitzetting ofwel van een uitvoerbaar ministerieel besluit tot terugwijzing ofwel van een uitvoerbaar bevel tot verlaten van het grondgebied met bewijs van effectieve verwijdering, voor maximum zeven dagen vastgehouden worden met het oog op zijn effectieve verwijdering, of bij gebreke daaraan, zijn overbrenging naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op zijn effectieve verwijdering.

Deze vreemdeling wordt afgezonderd van de gemeenrechtelijke gevangenen.

(...)"

In casu blijkt uit het administratief dossier niet dat de verzoekende partij op het ogenblik dat haar kennis werd gegeven van de beslissingen waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wordt opgelegd, reeds op grond van een eerdere beslissing was opgesloten in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De opsluitingstitel – op grond van artikel 7, derde lid van de vreemdelingenwet – die ten aanzien van de verzoekende partij werd genomen, is vervat in de bijlage 13septies van 28 september 2013 die in het kader van huidig beroep niet wordt aangevochten, en die een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering omvat.

In casu kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich op het ogenblik van de kennisgeving van het bestreden inreisverbod reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Hiervoor volstaat niet dat op dat ogenblik reeds een beslissing tot vasthouding werd genomen, de wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat de vreemdeling zich effectief reeds dient te bevinden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In deze laatste wetsbepaling heeft de wetgever nergens op concrete en limitatieve wijze bepaald welke plaatsen vallen onder 'welbepaalde plaats' in voormelde zin, doch wordt gesproken over "de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis".

Uit het administratief dossier blijkt dat zowel de bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, als de opsluitingstitel ter kennis gebracht werden op 28 september 2013 en dat voor beide beslissingen als uur van kennisgeving 2u00 werd opgegeven. Verder dient te worden vastgesteld dat beide beslissingen ter kennis werden gebracht door een inspecteur van de politiezone Brussel Hoofdstad Elsene, zoals de verzoekende partij ter terechtzitting ook aanhaalt. De Raad merkt hierbij op dat het transitcentrum Caricole, waar de verzoekende partij werd opgesloten, gelegen is te Steenokkerzeel, en zich zodoende niet binnen de politiezone Brussel Hoofdstad Elsene situeert. Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat de bijlage 13septies slechts op 28 september 2013 om 12u30 door de verantwoordelijke van het transitcentrum Caricole werd ondertekend. Gelet op voormelde gegevens die blijken uit het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat niet met absolute zekerheid kan worden bepaald of de kennisgeving van de bestreden beslissing plaatsvond op een ogenblik dat de verzoekende partij zich reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Zodoende kan niet ervan uitgegaan worden dat de beroepstermijn van 15 dagen in casu van toepassing is, zodat de gewone beroepstermijn van 30 dagen dient te worden toegepast.

De bestreden beslissing werd ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 28 september 2013. Derhalve is 28 oktober 2013 de uiterste datum waarop de verzoekende partij een verzoekschrift tot nietigverklaring kon indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 28 oktober 2013 ingediende beroep tijdig is.

De opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid dient te worden verworpen.”

De exceptie wordt bijgevolg verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 6.5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn) en van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat bij het bepalen van de duur van een inreisverbod rekening dient te worden gehouden met de omstandigheden eigen aan de situatie van verzoeker. Het inreisverbod zelf wordt gemotiveerd door te verwijzen naar het feit dat verzoeker geen gevolg gegeven heeft aan een vroeger bevel, maar de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd zonder enige rechtvaardiging of motivering, terwijl verzoeker kan laten gelden dat hij al twee jaar in België verblijft en hier een privéleven heeft opgebouwd.

3.2. In de nota beperkt de verwerende partij zich tot de exceptie van onontvankelijkheid en repliceert zij niet op het middel.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...).”

Hieruit blijkt dat een inreisverbod een motivering moet bevatten inzake de reden waarom het genomen werd (er werd geen enkele termijn toegestaan voor het vrijwillig vertrek of een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd) en dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: verzoeker gaf geen gevolg aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist niet dat hij eerdere bevelen niet heeft opgevolgd en betwist evenmin dat in dat geval een inreisverbod kan worden opgelegd, maar betoogt dat niet werd gemotiveerd inzake de duur van het inreisverbod.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn

nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Nu de Raad alleen maar kan vaststellen dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod de maximumtermijn van drie jaar is, is het middel, gestoeld op de schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht, gegrond.

Dit onderdeel van het enig middel is gegrond.

Gezien de gegrondheid van dit onderdeel tot de ruimste vernietiging leidt, dienen de overige onderdelen van het enig middel niet te worden besproken.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET